בית ישראל (רוז'ין) — ויצא

פרשה ויצא שנת תרי"ד

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה. כתי' שבע יפול צדיק וקם. כי צריך הצדיק לינתק ממקומו ושרשו כדי להגבי' הניציצות שבעולם. דהנה יש ז' מדות דקדושה כדכתי' לך ה' הגדולה והגבורה וכו' לך ה' הממלכה ובעת שבירת הכלים נפל מהם להההיפך וזהו כי שבע יפול צדיק וע"י הצדיק יכולים הניצוצות לקום. וזהו צדיק וקם. ויפגע במקום כי בכל מקום שהצדיק הולך פוגע במקומו של עולם כי כשנתק עצמו ממקומו ושרשו הוא משאיר רושם כדי שיהי' רשימו ניכר ויוכל לחזור למקומו בנקל וזהו ויפגע במקום היינו במקומו וגם במקום שהולך ומחזיר עצמו לאחורי' כדכתי' גבי השי"ת דומה דודי לצבי ואמרו חז"ל מה צבי זה רץ ומחזיר ראשו לאחורי' כך הקב"ה. והצדיק הוא ג"כ כך כנ"ל וזהו שפרש"י יצא צדיק מן המקום עושה רושם היינו שמשאיר רושם במקום שהולך משם וגם במקום שהולך לשם עושה רושם ומחזיר לאחורי' לזכור שלא לשכוח את מקומו ושרשו. וזהו והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה. והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו:

כתי' ושבתי בשלום אל בית אבי והי' ה' לי לאלקים. היינו כי כתי' אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה לבו יפול ברעה. א"א כי צריך האדם לירא מהשי"ת תמיד הן כשהקב"ה מתנהג עמו במדת רחמנות הן ח"ו להיפך ואדרבה א"א כשהקב"ה מתנהג עם האדם במדת רחמנות צריך עוד יותר לקבל עלי' עול מ"ש ושיהי' לו יראה מהשי"ת. וזהו אשרי אדם מפחד תמיד. אבל ומקשה לבו יפול ברעה דאית יראה ואית יראה יראת ה' ויראה רעה רצועה לאלקאה וכו' וזהו שאמר יעקב ושבתי בשלום אל בית אבי היינו כשיהי' לי טוב והשלום אדבק בו ג"כ במדת יצחק מדת יראה. היינו לירא תמיד מהשי"ת גם בעת שיהי' לו טוב והי' ה' לי לאלקים היינו גם בהטוב כנ"ל יראה לבוא למדת אלקים היינו יראה. והאלקים עשה שיראו מלפני' וזהו אשרי אדם מפחד תמיד כי כתי' עבדו את ה' בשמחה וגילו ברעדה היינו גם בה' שהיא השמחה והטוב צריך אדם לירא מה' ולהיות בעצמו בשפלות וזה יראה אמיתות ולא להמתין עד שיבוא ליסורים ח"ו לירא עי"ז מהשי"ת וזהו והי' ה' לי לאלקים מבחי' הוי' מבחי' רחמים צריך האדם לראות לבוא ליראה משם הוי' בחי' אלקים הוא הכלי להתקבלות הטוב כי שמש ומגן ה' אלקים אבל כשהאדם בא לגדלות אז היא שבירת הכלים ח"ו וא"א לו להתקבל וזהו והי' ה' לי לאלקים היינו הכלי להתקבל הטוב מה' ית':